

Ενωτική Πρωτοβουλία Παρέμβασης και Διαλόγου

Προτεινόμενα κείμενα για τις Θέσεις της 4^{ης} Συνδιάσκεψης της ANTAPSYA

(σε αντικατάσταση των θέσεων 30-31)

Για το εργατικό

30. Η πραγματική κατάσταση των εργαζόμενων και των ανέργων τη διετία 2016-2017: Η επίσημη ανεργία το διάστημα 2016-2017 κυμάνθηκε από 24,2-20,7% (στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ). Η πραγματική κατάσταση της ανεργίας και της ημιαπασχόλησης, όπως και των απολαβών, όμως είναι κατά πολύ χειρότερη. Οι μακροχρόνια άνεργοι, όσοι δηλαδή αναζητούν εργασία πάνω από 12 μήνες, αποτελούσαν το 73,8% των ανέργων το 2016. Μόνο το 10% των ανέργων λαμβάνει επίδομα ανεργίας από τον ΟΑΕΔ ενώ το πρόσθετο επίδομα των 700 ευρώ τον μήνα το λαμβάνει μόλις το 1,5% του συνόλου των εγγεγραμμένων μακροχρόνια ανέργων. Για το 2016 350.000 οικογένειες δεν είχαν ούτε ένα εργαζόμενο μέλος. Το ποσοστό ανεργίας των γυναικών (27,2%) είναι σημαντικά υψηλότερο από αυτό των αντρών, ενώ το υψηλότερο ποσοστό ανεργίας παρατηρείται στους νέους ηλικίας 15-24 ετών (46,9%) –και το 2017 η κατάσταση δεν αντιστράφηκε. Τεράστιες διαστάσεις λαμβάνει και η ανεργία των αναπήρων και χρονίως πασχόντων των οποίων το ποσοστό ανεργίας φτάνει πλέον το 85% του ενεργού δυναμικού τους. Ο βασικός νόμος της υποχρεωτικής πρόσληψης αναπήρων και μελών των οικογενειών τους στις μεγάλες μονάδες του ιδιωτικού τομέα (επιχειρήσεις που απασχολούν πάνω από 50 άτομα) μένει ανενεργός στα χρόνια της κρίσης κατ' απαίτηση του ΣΕΒ και των μεγαλοεργοδοτών.

Η μερική απασχόληση αποτελεί κατά το 2016 και 2017, περισσότερο από το ήμισυ των νέων προσλήψεων. Η ανασφάλιστη εργασία αφορά σε έναν στους 5 εργαζόμενους. Σε 300.000 εργαζόμενοι υπολογίζονται οι εργαζόμενοι που, ενώ στην πραγματικότητα απασχολούνται ως μισθωτοί στην πράξη απασχολούνται ως αυτοαπασχολούμενοι αναλαμβάνοντας εξ ολοκλήρου την υποχρέωση καταβολής των ασφαλιστικών εισφορών. Περίπου 200.000 άτομα, ενώ εργάζονται 8 ώρες την ημέρα, στην πράξη καταχωρίζονται ως μερικά απασχολούμενοι. Σε περίπου 900.000 εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα, ενώ εργάζονται καθημερινά και κανονικά η καταβολή του μισθού τους γίνεται με καθυστέρηση από έναν μέχρι δεκαπέντε μήνες. Η καθυστέρηση των πληρωμών είναι ο κανόνας στην αγορά εργασίας, ενώ οι τακτικές αμοιβές θεωρούνται «επιπλέον προσόν» μιας επιχείρησης, το οποίο προβάλλουν οι εργοδότες.

Στην πραγματική κατάσταση των νοικοκυριών έρχεται να προστεθεί: Η άμεση και έμμεση φορολογία, με τη μείωση του αφορολόγητου για τα νοικοκυριά (την ίδια στιγμή που θεσπίζονται αφορολόγητα για τα καζίνο και άλλες επιχειρήσεις!) και την αύξηση των έμμεσων φόρων (σύμφωνα με τα στοιχεία του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ για το πρώτο 7μηνο του 2017, οι έμμεσοι φόροι -που πληρώνονται από όλους, ανεξαρτήτως εισοδήματος- αντιπροσώπευαν το 54,4% των καθαρών εσόδων του κράτους έναντι 50,7% το 2016). Η δανειοδότηση: τον Ιούνιο 2017 τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια των ελληνικών τραπεζών ανέρχονταν σε 72,8 δισ. ευρώ, με μη εξυπηρετούμενα το 42,7% των στεγαστικών δανείων, το 53,6% των καταναλωτικών και το 67,8% των δανείων ελεύθερων επαγγελματιών και πολύ μικρών επιχειρήσεων. Οι δαπάνες για στοιχειώδη αγαθά: τα 2017 καταγράφηκε κι άλλη μείωση στην κατανάλωση τροφής στα νοικοκυριά, οι διακοπές ρεύματος της ΔΕΗ ανήλθαν σε 240.000 (με το 70% να αφορούν νοικοκυριά), η κατανάλωση πετρελαίου θέρμανσης διαμορφώθηκε το 2016 σε 1.199.550 μετρικούς τόνους (έναντι 2.908.247 μετρικών τόνων το 2010, στοιχεία ΕΛΣΤΑΤ), ενώ αυξήθηκαν οι δαπάνες των νοικοκυριών για φάρμακα λόγω της αύξησης του ποσοστού που πληρώνουν οι ασφαλισμένοι.

Τα παραπάνω συνθέτουν την εικόνα της εργατικής τάξης και των μικροαστικών στρωμάτων, που έχουν πληγεί από την επίθεση του κεφαλαίου, ιδιαίτερα στην περίοδο της κρίσης. Τα παραπάνω έχουν άμεσες επιπτώσεις και στο εργατικό κίνημα.

Ήδη το 2012 η συνδικαλιστική πυκνότητα (αν μετρηθεί με βάση τη συμμετοχή των εργαζόμενων στις εκλογές των σωματείων) ήταν στο 20% στον ιδιωτικό τομέα, με τους κλάδους με μεγαλύτερη συμμετοχή να είναι οι κλάδοι που είχαν ακόμη εργασιακή ασφάλεια, όπως οι ΔΕΚΟ και οι τράπεζες. Το ποσοστό των εργαζόμενων που συμμετέχουν ή έστω είναι μέλη σωματείων έχει συρρικνωθεί περισσότερο τα τελευταία χρόνια, εξαιτίας μιας σειράς παραγόντων, όπως: **Η έλλειψη σωματείου στον χώρο εργασίας**, κυρίως στον ιδιωτικό τομέα και ιδιαίτερα στις μικρές επιχειρήσεις. **Οι εργαζόμενοι που δεν εγγράφονται στα σωματεία των χώρων εργασίας τους**: τα περισσότερα σωματεία, επικαλούμενα το καταστατικό τους, αποκλείουν τους ανασφάλιστους, ημιαπασχολούμενους, οι συμβασιούχους, εργολαβικούς εργαζόμενους, εργαζόμενους με μπλοκάκι, μετανάστες. Ακόμη και στον δημόσιο τομέα (παρά τη μάχη που δόθηκε από τις δυνάμεις της συνδικαλιστικής αριστεράς στο τελευταίο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ για να αλλάξει αυτό), αυξάνεται η αναλογία της ελαστικής εργασίας σε σχέση με τη μόνιμη εργασία, με αποτέλεσμα τα σωματεία εκεί να εκπροσωπούν ένα ολοένα συρρικνούμενο σώμα εργαζομένων σε σχέση με τους πραγματικά εργαζόμενους στον χώρο δουλειάς. **Η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας** έχει επιφέρει επιπλέον πλήγμα στη συνδικαλιστική εκπροσώπηση των σωματείων του ιδιωτικού τομέα και την εγγραφή νέων μελών σε συνδικάτα. Και βέβαια **η εργασιακή περιπλάνηση από κλάδο σε κλάδο** και από δουλειά σε δουλειά έχει συμβάλλει ώστε, ιδιαίτερα οι νέοι εργαζόμενοι με την αίσθηση της προσωρινότητας, να μην έχουν ως προτεραιότητα την εγγραφή σε σωματείο, ακόμη κι όταν αυτό υπάρχει. Τελευταίο, αλλά όχι έσχατο, η **αντεπίθεση των εργοδοτών τα τελευταία χρόνια**, με την εκδίωξη συνδικαλισμένων εργαζομένων, μελών ΔΣ από αγωνιστικά σωματεία του ιδιωτικού τομέα, αλλά και εν γένει εργαζομένων με πολλά χρόνια προϋπηρεσίας που είχαν παραστάσεις από νίκες του εργατικού κινήματος.

31. Όλα τα παραπάνω βάζουν αυξημένα καθήκοντα για τη δουλειά στο συνδικαλιστικό κίνημα: πάλι στην προσπάθεια αγωνιστικής αναζωογόνησης των διαδικασιών στα σωματεία όπου ήδη έχουμε παρέμβαση, είναι αναγκαίο να δοθεί έμφαση στην οργάνωση σωματείων σε δύσκολους χώρους, σε χώρους επισφάλειας, την οργάνωση σωματείων στις μεγάλες πολυεθνικές επιχειρήσεις όπου –με βάση τις αναδιαρθρώσεις της καπιταλιστικής παραγωγής– συγκεντρώνεται πλέον μεγάλο τμήμα της εργατικής τάξης, την προσπάθεια για αξιοποίηση κάθε μικρής και μεγάλης μάχης για τη μαζικοποίηση των συνδικάτων, την προσπάθεια ενοποίησης των εργαζόμενων σε κάθε χώρο δουλειάς ανεξαρτήτως εργασιακής σχέσης, την δημιουργία νέων πολιτικοσυνδικαλιστικών σχημάτων/παρεμβάσεων αλλά και άλλων μορφών που υποβοηθούν τη δουλειά στο εργατικό κίνημα (πχ εργατικές λέσχες). Οι πιο σημαντικοί και νικηφόροι αγώνες της τελευταίας διετίας, άλλωστε, ξεπήδησαν από τους χώρους της επισφάλειας ή της μαύρης εργασίας, όπως το μεγάλο κίνημα των συμβασιούχων των ΟΤΑ, η μάχη για τους εργολαβικούς στα νοσοκομεία, η απεργία στον Καρυπίδη, η απεργία των μεταναστών εργατών στο εργοστάσιο πλαστικών Γεωργίου είναι μερικά μόνο από τα παραδείγματα νικηφόρων αγώνων σε δύσκολους χώρους δουλειάς, που δείχνουν τις δυνατότητες που ανοίγονται με την οργάνωση και την ταξική αλληλεγγύη της εργατικής τάξης. Η ANΤΑΡΣΥΑ το επόμενο διάστημα μέσα από τις κλαδικές και τις τοπικές της επιτροπές, και μέσα από τη λειτουργία της συνδικαλιστικής γραμματείας και με την πραγματοποίηση εργατικής συνδιάσκεψης, είναι αναγκαίο να προσανατολίσει τις δυνάμεις της στον σχεδιασμό και την οργάνωση τέτοιων παρεμβάσεων. Στην κατεύθυνση αυτή καλεί σε κοινή δράση όλες τις δυνάμεις της μαχόμενης αριστεράς και τις δυνάμεις της αναρχίας και της αυτονομίας που έχουν εργατική αναφορά.

Επιπλέον, **θέτουν το ζήτημα της ιεράρχησης της πάλης για ψωμί και δουλειά**. Στη σημερινή συγκυρία, το ενοποιητικό στοιχείο που μπορεί να φέρει σε πρώτη γραμμή τους αγώνες και να αποτελέσει ενοποιητικό στοιχείο για την τάξη, είτε πρόκειται για εργαζόμενους, ημιαπασχολούμενους ή ανέργους, είτε για μετανάστες ή ντόπιους, είναι η πάλη ενάντια στη φτώχεια, την ανεργία και τη μετανάστευση. Η ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να ιεραρχήσει τα αιτήματα αυτά και να τα

προβάλλει ενοποιητικά σε κάθε χώρο παρέμβασης, αλλά και με κεντρικές καμπάνιες, συνδέοντάς τα ταυτόχρονα με το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης. Η μείωση των ωρών εργασίας ώστε να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας για όλους-όλες, η αύξηση των μισθών, η επαναφορά των ΣΣΕ και οι κοινωνικές παροχές (υγεία, παιδεία, ρεύμα, νερό, σπίτι) για τους ανέργους και τους φτωχούς πρέπει να είναι η προμετωπίδα στην πάλη μας. Τα αιτήματα αυτά για να επιβληθούν στην πράξη προϋποθέτουν τη σύγκρουση με το «δημόσιο χρέος», την ΕΕ, το κεφάλαιο –εν ολίγοις απαιτούν όλα τα στοιχεία του αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Αυτό προκύπτει μέσα από την πάλη για το ψωμί και τη δουλειά, όσο αυτή προχωράει, ενοποιεί επιμέρους αγώνες (λχ το εργατικό κίνημα με τον αγώνα ενάντια στους πλειστηριασμούς) και πολιτικοποιείται από την παρέμβαση στο κίνημα των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Ιδιαίτερη θέση έχει στην περίοδο και η εκτίμηση για τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία του εργατικού κινήματος. Οι πλειοψηφίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, αλλά και πολλών δευτεροβάθμιων Ομοσπονδιών δεν θέλουν και δεν μπορούν να σχεδιάσουν ή να συντονίσουν αγώνες. Η ΓΣΕΕ, που εκπροσωπεί μόλις το 15% των εργαζόμενων του ιδιωτικού τομέα, με ευθύνη των παρατάξεων της πλειοψηφίας της, έχει μετατραπεί σε μια εργοδοτική ένωση, που συναντιέται με την Τρόικα και τους εκπροσώπους των εργοδοτών, αποτελεί «κοινωνικό εταίρο» και εφαρμόζει προγράμματα κοινωφελούς εργασίας ως εργοδότης αντί να οργανώνει την πάλη ενάντια στα μνημόνια και την επέκταση των ελαστικών εργασιακών σχέσεων. Σε σειρά Εργατικών Κέντρων και Ομοσπονδιών η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ασχολείται κυρίως με την αναπαραγωγή της με νοθείες, εργοδοτικές και κρατικές παρεμβάσεις, τεράστιες χρηματοδοτικές ενισχύσεις ώστε να φτιάχνονται πελατειακές σχέσεις, επιχειρηματικές δραστηριότητες, στήριξη των επαγγελματιών συνδικαλιστών κλπ. Η στάση των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ σε σχέση με τον αντιπεργιακό νόμο, όπως και η στάση τους στο δημοψήφισμα, ήταν δύο σταθμοί που ανέδειξαν ανάγλυφα ότι οι πλειοψηφίες τους είναι ανοιχτά εργοδοτικές και κυβερνητικές, αφού θυσιάζουν ακόμα και το εργατικό κύτταρο, το πρωτοβάθμιο σωματείο, δεν έχουν πρόβλημα να μετατραπεί σε απλό εκλογικό μηχανισμό που θα τους αναπαράγει, χωρίς κανένα δικαίωμα δράσης και αγωνιστικής απόφασης.

Εξίσου προδοτική αποδεικνύεται και η στάση πολλών Ομοσπονδιών, όπως οι Ομοσπονδίες στις δημόσιες επιχειρήσεις που ιδιωτικοποιούνται. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία φαίνεται έτοιμη να «παζαρέψει» τους όρους της ιδιωτικοποίησης (όπως έγινε για παράδειγμα στον ΟΣΕ), παρά να ξεδιπλώσει απεργιακό αγώνα για το σταμάτημα της ιδιωτικοποίησης. Ειδικά στα κοινωνικά αγαθά (ρεύμα, νερό, συγκοινωνίες), το θέμα αυτό δεν αφορά μόνο τους εργαζόμενους στους αντίστοιχους χώρους, αλλά αφορά και κάθε εργαζόμενο, άνεργο ή συνταξιούχο που θα πληγεί από την ιδιωτικοποίηση βασικών κοινωνικών αγαθών.

Στο παραπάνω πλαίσιο, δεν αρκεί η λογική της πίεσης προς τις συνδικαλιστικές ηγεσίες για να προχωρήσουν σε απεργιακά βήματα, παρότι και αυτό αποτελεί κομμάτι του σχεδιασμού στο εργατικό κίνημα. Η πάλη όμως είναι για την οργάνωση των αγώνων από τα κάτω, από γενικές συνελεύσεις και απεργιακές επιτροπές, η οργάνωση της ταξικής αλληλεγγύης και ενός ευρύτερου κινήματος διεκδίκησης δημόσιων κοινωνικών αγαθών, που θα προσπερνά τις συνδικαλιστικές ηγεσίες στην πράξη και θα μπορεί να σχεδιάζει απεργιακά και αγωνιστικά βήματα πέρα και έξω από αυτές.

Σε αυτό το πλαίσιο, είναι απαραίτητο εργαλείο ο συντονισμός Πρωτοβάθμιων Σωματείων και συλλογικοτήτων, που συσπειρώνονται πάνω σε συγκεκριμένα ζητήματα δράσης και με κινηματικού χαρακτήρα πρωτοβουλίες στοχεύουν να οργανώσουν απεργιακά και άλλα κινηματικά βήματα, αποτελώντας ένα διακριτό σε σχεδιασμό, αιτήματα και δημοκρατική λειτουργία πόλο στο εργατικό κίνημα. Το συνδικαλιστικό δυναμικό της ANTAPΣYA θα κινηθεί στην κατεύθυνση ενός τέτοιου συντονισμού σωματείων και συλλογικοτήτων, που θα ενοποιεί όλες τις δυνάμεις της μαχόμενης αριστεράς. Ταυτόχρονα θα συμβάλλει στη διαμόρφωση συντονισμών σωματείων και συλλογικοτήτων/αγωνιστών σε συγκεκριμένες αιχμές, πχ ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού.

Η παρέμβαση στο εργατικό κίνημα το επόμενο διάστημα θα κινηθεί στις εξής κατευθύνσεις

Α) Την οικοδόμηση των σωματείων: αναζωογόνηση και μαζικοποίηση των υαρχόντων σωματείων ή ίδρυση νέων. Ιδιαίτερα στον ιδιωτικό τομέα, η διάλυση των εργασιακών σχέσεων και η κατάργηση δικαιωμάτων έχει σημάνει την ευθεία επίθεση στις συνδικαλιστικές ελευθερίες. Η ίδρυση και η οικοδόμηση πραγματικών μαζικών σωματείων, η οργάνωση της λεγόμενης «νέας εργατικής βάρδιας» των ελαστικών σχέσεων εργασίας και της εργασιακής περιπλάνησης, είναι ένα κρίσιμο στοίχημα που πρέπει να κερδηθεί, και αφορά το μέλλον. Σε αυτή τη μάχη, θα βρεθούμε σε αντιπαράθεση με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ η οποία έχει την απόλυτη ευθύνη γιατί ο ιδιωτικός τομέας (πλην των πρώην ΔΕΚΟ) έχει βρεθεί χωρίς συνδικάτα, αλλά και με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΑΔΕΔΥ (και Ομοσπονδιών) η οποία συνεχίζει να αρνείται να γράψει στη δύναμή της τις ελαστικές σχέσεις εργασίας. Θα βρεθούμε όμως σε σύγκρουση και με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία του ΠΑΜΕ η οποία ενδιαφέρεται να στηρίξει μόνο ό,τι ελέγχει.

Β) Την οικοδόμηση ενός δικτύου αγωνιστών της βάσης, που, 1. θα οργανώνει ενωτικά τους αγώνες και θα ασκεί πίεση (με όλους τους κινηματικούς τρόπους) προκειμένου να προχωρούν αγωνιστικές κινητοποιήσεις, 2. θα δημιουργεί τους όρους ώστε οι κινητοποιήσεις να βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο των ίδιων των εργαζομένων, 3. θα συγκροτεί και θα παλεύει σε κάθε χώρο ένα πρόγραμμα δράσης με ριζοσπαστικά αιτήματα και μορφές πάλης, ένα πρόγραμμα εργατικής αντίστασης και αντεπίθεσης. Η καρδιά ενός τέτοιου δικτύου είναι τα αυτόνομα σχήματα, παρεμβάσεις και συσπειρώσεις που ήδη υπάρχουν σε μια σειρά από χώρους δουλειάς, στα οποία τα δυναμικά της ANTAPSYA συμμετέχει, τα στηρίζει και στοχεύει στη διεύρυνσή τους με όλο το μαχόμενο δυναμικό των χώρων δουλειάς.

Γ) Τη συστηματική συμπαράσταση και ταξική αλληλεγγύη στους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες, με ενεργοποίηση των υπαρκτών δικτύων των αντικαπιταλιστικών σχημάτων σε εργατικούς χώρους, γειτονιές και σχολές, για πολιτικοποίηση και γενίκευση των ζητημάτων, με συμβολή στην ενότητα της τάξης. Η πάλη για τα κοινωνικά αγαθά, η συμπαράσταση σε διωκόμενους –απολυμένους αγωνιστές/τριες, η συμπαράσταση σε μια μεγάλη απεργία, η συμπαράσταση σε εγχειρήματα αυτοδιαχείρισης (όπως η BIOME), η πάλη ενάντια στους πλειστηριασμούς, η συμπαράσταση και δουλειά με μετανάστες και πρόσφυγες – η αλληλεγγύη, η διεκδίκηση ίσων δικαιωμάτων και ανοιχτών συνόρων για τους εργάτες – είναι ένα παράδειγμα αυτής της λογικής.

Δ) Τη συγκρότηση του πιο πρωτοπόρου και ταξικού τμήματος των αγωνιστών σε μια πανελλαδική Ταξική Κίνηση, που θα μπορεί να παράγει επεξεργασίες για την κατάσταση της εργατικής τάξης, τις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις στους χώρους εργασίας, τις αλλαγές στα χαρακτηριστικά της εργατικής δύναμης, παράγοντας πολιτική γραμμή και πλουτίζοντας τη συνδικαλιστική παρέμβαση των πολιτικοσυνδικαλιστικών σχημάτων. Η ταξική Κίνηση δεν υποκαθιστά τα σχήματα, ούτε αποτελεί παράταξη. Φιλοδοξεί να συγκεντρώσει το πιο πρωτοπόρο αντικαπιταλιστών αγωνιστών (που είναι ευρύτερο από τα μέλη της ANTAPSYA). Στην κατεύθυνση αυτή μπορεί να αξιοποιηθεί και η εμπειρία της πανελλαδικής Ταξικής Κίνησης που ήδη έχει συγκροτηθεί από σ. της ANTAPSYA.

Για όλα τα παραπάνω, συγκροτείται συνδικαλιστική γραμματεία της ANTAPSYA, για να σχεδιάζει κι να συντονίζει την ενιαία παρέμβαση της ANTAPSYA στο εργατικό κίνημα. Στην ευθύνη της έχει την ετήσια πραγματοποίηση εργατικής συνδιάσκεψης της ANTAPSYA, και την ευθύνη για τη συγκρότηση και λειτουργία των κλαδικών επιτροπών της ANTAPSYA.

(Σε αντικατάσταση όλου του Κεφαλαίου Γ3)

Για τη μετωπική πολιτική και την πολιτική συνεργασία

37. Το «υποκείμενο» της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης είναι ένα κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο.

α. Η εργατική τάξη για να απαντήσει στον **κατακερματισμό και τη διάσπαση** που προέρχεται από τις αλλαγές που συντελούνται στην παραγωγή, αλλά και για να ανταποκριθεί στις δυνατότητες που παρουσιάζονται από τη **νέα, ανώτερη συγκέντρωσή της** σε επιχειρήσεις και ομίλους, πρέπει να συγκροτήσει το δικό της μέτωπο, που αφορά την εσωτερική της ενότητα. Άρα απαιτείται **εργατικό μέτωπο**.

β. Η εργατική τάξη στην πάλη της απέναντι στην αστική τάξη οφείλει να πάρει μαζί της τα **κατώτερα μεσαία στρώματα** της παραγωγής, της πόλης και της υπαίθρου. Άρα, το μέτωπο οφείλει να είναι **και λαϊκό με την ηγεμονία της εργατικής τάξης**.

γ. Το κοινωνικό μέτωπο απαντά στις αντικειμενικές συνθήκες οι οποίες πηγάζουν από τα προβλήματα που γεννά ο **καπιταλισμός της εποχής μας**. Επομένως ο χαρακτήρας του εργατικού μετώπου οφείλει να είναι **αντικαπιταλιστικός**.

δ. Οι σημερινές συνθήκες δημιουργούν αντικειμενικά τους όρους σχηματισμού διαφορετικών κομμάτων αντικαπιταλιστικής πολιτικής ακόμα και σοσιαλιστικής - κομμουνιστικής αναφοράς. Είναι γνωστό ότι οι τάξεις και τα κοινωνικά στρώματα εκφράζονται με στρεβλό και αντιφατικό τρόπο από πολιτικά κόμματα. Επομένως το κοινωνικό μέτωπο βρίσκει την έκφρασή του **στο πολιτικό επίπεδο**. Άμεση και βασική επιδίωξή του έχει τις ουσιαστικές νίκες που βελτιώνουν τη θέση της εργατικής τάξης και του λαού και οδηγούν στον κλονισμό της αστικής κυριαρχίας.

Γι' αυτό η καρδιά της πολιτικής μας είναι η συγκέντρωση των ανάλογων δυνάμεων και στο εργατικό λαϊκό κίνημα και στο γενικότερο πολιτικό κίνημα.

38. Η μετωπική πολιτική της ANTAPSYA στη σημερινή συγκυρία

Στις σημερινές συνθήκες της ταξικής πάλης, απαιτείται να χαράξουμε με σαφήνεια μια μετωπική τακτική σε τρία διακριτά επίπεδα:

α) Στο μαζικό κίνημα. Μετωπική πρόταση προς τις ταξικές αγωνιστικές δυνάμεις στο εργατικό-λαϊκό κίνημα (συνδικάτα, παρατάξεις, συντονισμούς αγώνα, αγωνιστές κ.α.) έτσι ώστε να επιτευχθεί η μέγιστη δυνατή συσπείρωση σωματείων, ομοσπονδιών, εργατικών κέντρων, επιτροπών αγώνα για να αναπτυχθεί ενωτικός μαζικός αγώνας για να μπει φραγμός στην επίθεση κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, κεφαλαίου, ΕΕ-ΕΚΤ-ΔΝΤ.

β) Στην στρατηγική πρωτοπορία: Πρόταση συσπείρωσης προς τις αντικαπιταλιστικές αντιμπεριαλιστικές δυνάμεις επαναστατικής και κομμουνιστικής αναφοράς για τη συγκρότηση του **αντικαπιταλιστικού πόλου**. Συγκεκριμένα σε: ΕΕΚ, Εργατικό Αγώνα, Σύλλογο Κορδάτο, Ένωση Δικαίων, ΟΚΔΕ, μ-λ ρεύματα, APAN, Παρέμβαση, ομάδες και αγωνιστές που αποσπάστηκαν από ΣΥΡΙΖΑ αλλά δεν εντάχθηκαν κάπου κ.α. Πρέπει να προετοιμάζεται η μαζική υπέρβαση της ANTAPSYA προς έναν αντικαπιταλιστικό, αντιμπεριαλιστικό, επαναστατικό και κομμουνιστικό «πόλο» συσπείρωσης. Αυτό απαιτεί **ενίσχυση και μετασχηματισμό** της ANTAPSYA και ταυτόχρονα, πρόταση για μια **ισότιμη** «Συσπείρωση Διαλόγου και Μάχης» των δυνάμεων που έχουν μετωπική αντίληψη. Δεν είναι σωστή μια αναπαραγωγή παλιών και ξεπερασμένων αντιθέσεων (συσπείρωση τροτσικιστικών, «διεθνιστικών» ή μαοϊκών δυνάμεων κ.α.), αλλά η θετική υπέρβασή τους, που είναι εφικτή όπως έχει δείξει και η δετής εμπειρία της ANTAPSYA.

3) Στο πολιτικό επίπεδο: Πολιτικές συμφωνίες τακτικού χαρακτήρα με τις δυνάμεις της μαχόμενης Αριστεράς (ΚΚΕ, ΛΑΕ, μαζικά δρώσα αναρχία κ.α.).

Η ANTAPSYA αγωνίζεται για μια μεγάλη πολιτική συμμαχία με αντικαπιταλιστικό, αντιμπεριαλιστικό και αντι-ΕΕ περιεχόμενο, **στη βάση του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος**. Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχουν οι προϋποθέσεις για τη συγκρότησή της.

Σε αυτή την κατεύθυνση η ANTAPSYA προτείνει **πολιτικές συμφωνίες τακτικού χαρακτήρα** για α) επιμέρους κοινωνικά - πολιτικά μέτωπα, (π.χ., ασφαλιστικό, δημοκρατικές ελευθερίες, αντι-ΕΕ πάλη κ.α.), β) την υποστήριξη και την προώθηση του ταξικού αγώνα, για την ανασυγκρότηση του

συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος και την επιβολή προσωρινών υλικών κατακτήσεων εντός της αστικής κυριαρχίας.

Με τον όρο **πολιτική συμφωνία** (ή πολιτική συμφωνία τακτικού χαρακτήρα) ονομάζουμε τις επιμέρους συμμαχίες που συνάπτονται για την επίτευξη ενός ταχτικού, άμεσου, κοινού σκοπού με άλλες δυνάμεις. Με σταθερή επιδίωξη τη δημιουργία ευνοϊκών συνθηκών που θα βοηθούν τις μάζες να κατακτήσουν το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα και να συνειδητοποιήσουν, μέσα από την πάλη τους, την αναγκαιότητα και τη δυνατότητα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Ο ίδιος ο όρος «συμφωνία» εμπεριέχει εξ ορισμού τη διατήρηση της πλήρους αυτοτέλειας ως προς τις αρχές και την οργάνωση του κάθε κόμματος ή ρεύματος χωριστά.

Οι ασάφειες, και οι γενικότητες στο πρόγραμμα της πολιτικής συμφωνίας οδηγούν αναπόφευκτα σε ασυνέπειες και ταλαντεύσεις στην πρακτική δράση. Επομένως η σαφήνεια όσον αφορά όχι μόνο την κατεύθυνση και τα μέσα δράσης, αλλά και τις διαφορετικές αποχρώσεις που υπάρχουν μεταξύ των κομμάτων, αποτελούν τους όρους που μπορούν να εξασφαλίσουν την επιτυχία της πολιτικής συμφωνίας για την επίτευξη του κοινού άμεσου σκοπού.

Δεν υπήρξαν και δεν θα υπάρξουν ποτέ ρεφορμιστικές αριστερές δυνάμεις που στα γεμάτα συγχύσεις προγράμματά τους, να μη διατυπώνουν διεκδικήσεις που έρχονται σε διαμετρική αντίθεση με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και να μη συσκοτίζουν τη συνείδησή της. Το συμπέρασμα που βγαίνει απ' αυτό είναι ότι η αποκάλυψη για τις ανεπάρκειες και συγχύσεις τους, αποτελεί καίριας σημασίας καθήκον για τις αντικαπιταλιστικές δυνάμεις. Και όχι ότι είναι απαράδεκτες και απαγορευτικές οι προσωρινές συμφωνίες μαζί τους.

Οι πολιτικές συμφωνίες γίνονται ανοιχτά και δημόσια στη βάση της **ισοτιμίας**. Μπορεί να αφορούν μόνο το επίπεδο του μαζικού κινήματος, ή μόνο το καθ' αυτό πολιτικό επίπεδο, ή και τα δυο. Έχουν προσωρινό χαρακτήρα. Η διάρκειά τους εξαρτάται ανάλογα με την περίπτωση και τις ανάγκες της ταξικής πάλης και δεν μπορεί να προκαθοριστεί σε όλες τις περιπτώσεις. Ολοκληρώνεται με την επίτευξη του κοινού σκοπού.

39. Η εκλογική τακτική της ANTAPΣYA

Στις πολιτικές συμφωνίες τακτικού χαρακτήρα περιλαμβάνονται και οι εκλογικές συμφωνίες, ανάλογα με την περίπτωση και το χαρακτήρα των εκλογών. Υποτάσσονται στην πάλη για την ενίσχυση και προώθηση του μαζικού εξωκοινοβουλευτικού αγώνα. Οι εκλογικές συμμαχίες δεν είναι κατ' ανάγκην «εφ' όλης της ύλης» (τακτικής και στρατηγικής), όπως λαθεμένα υποστηρίζεται. Πρέπει να επιδιώκονται και μπορούν να επιτυγχάνονται κάτω από συγκεκριμένους όρους περιεχομένου και ισοτιμίας. Η προσχώρηση, διάχυση ή «πολιτική ουράς» στις ρεφορμιστικές δυνάμεις είναι ριζικά λαθεμένα.

Σήμερα, εκτιμούμε ότι οι εκλογικές συμφωνίες οφείλουν:

- α) να βασίζονται στο αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα της ANTAPΣYA, με τα στοιχεία ρήξης με την ΕΕ, το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό.
- β) να έχουν δοκιμαστεί έστω στην πράξη, μέσα στο εργατικό, λαϊκό κίνημα, με δεσμούς αμοιβαίας εμπιστοσύνης
- γ) να προσαρμόζονται ανάλογα με τις εξελίξεις στην πολιτική συγκυρία (π.χ. πολεμικά γεγονότα, κρίσεις κ.α.)
- δ) να βασίζονται στην ισοτιμία και την πλήρη αυτοτέλεια καθενός. Σε κάθε περίπτωση οι εκλεγμένοι βουλευτές μας κρατούν την ιδεολογική-πολιτική και οργανωτική τους ανεξαρτησία από τις συνεργαζόμενες δυνάμεις.

Η εκλογική τακτική της ANTAPΣYA στα επόμενα εκλογικά γεγονότα θα αποφασιστεί με βάση τις παραπάνω αρχές.

Θέση 46. στο τέλος (σε αντικατάσταση του σημείου για τα ψηφοδέλτια):

Θέλουμε μια ANΤΑΡΣΥΑ:

(...)

-δημοκρατική, με έμφαση στην ενωτική και συνθετική λειτουργία. Με εκλογή των οργάνων με σύστημα που θα εξασφαλίζει την αναλογική εκπροσώπηση και τη φυσιολογία του μετώπου. Με εκλογή των οργάνων από ενιαία λίστα και αναλογία σταυρών 1:6 (που εξασφαλίζει την δημοκρατικότητα και την απλή αναλογική).